

Arrest

**nr. 66 280 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat P. ROBERT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 24 april 2001 het Rijk binnenkwam, dient op 25 april 2001 een eerste asielaanvraag in. Hij beweert een Indonesiër te zijn. Op 12 juni 2001 wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omwille van de bedrieglijkheid. De verzoekende partij dient een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 10 oktober 2002 verwerpt de Raad van State bij arrest met nummer 111.374 het beroep tot nietigverklaring.

Op 3 december 2004 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Hij houdt voor een Afghaan te zijn. Op 25 januari 2005 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 24 oktober 2006 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 10 november 2006 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 14 januari 2011 dient de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in. Op 18 januari 2011 werd het dossier van de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Op 25 maart 2011 werd de verzoekende partij gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 12 april 2011 wordt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en geboren zijn te Swabi, Pakistan. In april 2001 diende u in België uw eerste asielaanvraag in. U verklaarde de Indonesische nationaliteit te hebben. U staaft dit met een identiteitsdocument. In juni 2001 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. In december 2004 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde Indonesiër te zijn. In januari 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. In oktober 2006 diende u een derde asielaanvraag in. U veranderde uw naam en nationaliteit: u beweerde een Afghaan te zijn. In november 2006 nam de DVZ een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. In mei 2007 diende u een vierde asielaanvraag in. U ondersteunde uw bewering Afghaan te zijn met een Afghaans identiteitsdocument. Hierop nam het CGVS in augustus 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U nam deel aan de hongerstakingen. In januari 2011 diende u een vijfde asielaanvraag in. U veranderde uw nationaliteit en identiteit opnieuw. U verklaarde een Pakistaan te zijn. Na uw studies zou u bij het leger gegaan zijn. Daar dit strenge leven u niet aanstond, zou u weggelopen zijn. U zou als deserteur gezocht worden. Hierop zou u met gebruik van uw eigen paspoort naar Indonesië vertrokken zijn. Hier zou u tot 2001 gewoond en gewerkt hebben. U zou aan valse Indonesische identiteitsdocumenten geraakt zijn. Uw vriendin zou bedreigd hebben u aan te geven. U zou per schip naar Europa vertrokken zijn. Hier zou u op basis van slecht advies onder verschillende nationaliteiten asiel hebben aangevraagd. U vreesde immers deportatie naar Pakistan gezien uw desertie. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, de identiteitskaarten van uw ouders, een schoolattest en uw domiciliëring, een fax van een oud paspoort uitgereikt in Peshawar in 1984 en een document van de Pakistaanse ambassade dat u dit oud paspoort in België verloren bent .

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde in het verleden vier asielaanvragen neer gebaseerd op valse identiteits- en nationaliteitsgegevens. U deed dit bewust en u ondersteunde uw opeenvolgende beweringen Indonesiër en Afghaan te zijn steeds door valse identiteitsdocumenten neer te leggen (gehoorverslag CGVS p. 2). U poogde dan ook bewust en herhaaldelijk om de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw flagrant bedrieglijke verklaringen, breken de oprechtheid van uw nood aan bescherming af. Pas na tien jaren en vijf asielaanvragen gaf u aan eigenlijk Pakistaan te zijn. U verklaarde in totaal over twee Pakistaanse paspoorten beschikt te hebben: een van 1983 en een van 2010 (gehoorverslag CGVS p. 4). U zou sinds 1983 niet meer in Pakistan geweest zijn. Echter uit de stempel in uw paspoort blijkt dat u in 1988 ook een paspoort in Peshawar, Pakistan heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 4). Bij confrontatie ontkende u dit: u beweerde dat het hier om de datum zou gaan dat uw oude paspoort uit 1983 niet langer geldig zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 4). Echter uit de stempel blijkt weldegelijk dat het hier om een paspoort van 1988 gaat; bovendien staat er op de stempel dat dit paspoort verloren is, terwijl u beweerde dat u uw oude paspoort van 1983 nog kon tonen, het gaat hier dan ook duidelijk niet om hetzelfde paspoort (gehoorverslag CGVS p. 4). Hoewel u beloofde kopies van dit paspoort en van uw identiteitskaart voor te zullen leggen, kwam u deze belofte nooit na. U gevraagd hoe het mogelijk was dat men op de ambassade het (volgens u) foute jaartal 1988 in uw paspoort had geschreven, beweerde u dat het om een fout zou gaan van de ambassade zelf (gehoorverslag CGVS p. 4). Ook dient vastgesteld dat uw identiteitskaartnummer niet werd ingevuld op uw paspoort. U gaf aan dat dit niet gedaan was daar u enkel over een oude identiteitskaart zoals die van uw ouders zou beschikken. Op de identiteitskaarten van uw ouders komen echter de identiteitskaartnummers wel voor. U verklaarde dat de ambassade opnieuw een fout gemaakt zou hebben. Het is echter weinig aannemelijk dat de Pakistaanse ambassade twee fouten in hetzelfde paspoort zou maken. Er mag dan ook besloten worden dat er in 1988 een paspoort op uw naam in Pakistan werd uitgevaardigd.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering een deserteur te zijn. Uw verklaringen over uw militaire carrière zijn weinig aannemelijk. Zo verklaarde u initieel tot de airforce te behoren, maar u

kon geen details over uw eenheid opgeven. Uiteindelijk verklaarde u dat u nog in opleiding was en nog niet was toegewezen aan een eenheid; pas na de training zou u aan de "airforce" of het leger toegewezen worden (gehoorverslag CGVS p. 5). U kon de naam van uw bevelvoerende officier niet geven (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Dat u als deserteur gezocht werd, hield u blijkbaar niet tegen om een officieel paspoort aan te vragen in Pakistan, noch om met dit paspoort een internationale vlucht te nemen (gehoorverslag CGVS p. 6). Van een deserteur zou men eerder verwachten zo min mogelijk op te vallen. Ook de vaststelling dat u in België zonder enige vrees naar de lokale vertegenwoordigers van de Pakistaanse autoriteiten op de ambassade stapte om een nieuw paspoort te bekomen, komt niet overeen met uw bewering een gezocht deserteur te zijn. U kon geen enkel bewijs voorleggen dat u een militaire opleiding volgde, noch dat u bij het leger zat, noch dat u als deserteur staat geboekstaafd (gehoorverslag CGVS p. 6). Gezien uw verklaringen in het verleden, mag van u toch enig bewijs verwacht worden. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering als deserteur gezocht te worden. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen is het niet aannemelijk dat u een nood aan bescherming kent.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze wijzen enkel mogelijk op uw identiteit en die van uw ouders.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft daags voor de terechtzitting een "nota ter actualisering van de nood aan subsidiaire bescherming voor de provincie Khyber Pakhtunkhwa en de FATA" ingediend.

Allereerst dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partij die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bijkomende nota kan indienen. Dit stuk is niet in het procedurereglement voorzien en wordt derhalve uit de debatten geweerd.

Het verbod om gebruik te maken van niet voorziene proceduregeschriften belet evenwel niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

Met betrekking tot de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, wordt verwezen naar de punten 3.10. van dit arrest.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 9.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

3.2. Tot slot voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Dit artikel luidt als volgt:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat beslissingen over asielverzoeken schriftelijk worden bekendgemaakt.

2. De lidstaten zorgen er tevens voor dat beslissingen waarbij asielverzoeken worden afgewezen, in feite en in rechte worden gemotiveerd en dat schriftelijk informatie wordt verstrekt over de wijze waarop een negatieve beslissing kan worden aangevochten.

De lidstaten hoeven het niet toekennen van de vluchtelingenstatus niet te motiveren in de beslissing waarbij aan de asielzoeker een status wordt toegekend die dezelfde rechten en voordelen krachtens het nationale en het Gemeenschapsrecht biedt als de vluchtelingenstatus overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG. In deze gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat het niet toekennen van de vluchtelingenstatus in het dossier van de asielzoeker wordt gemotiveerd en dat de asielzoeker op verzoek toegang krijgt tot zijn dossier. Voorts hoeven de lidstaten geen schriftelijke informatie te verstrekken over de wijze waarop tegen een negatieve beslissing schriftelijk beroep kan worden aangetekend in samenhang met deze beslissing, indien de asielzoeker in een vroeger stadium, ofwel schriftelijk ofwel door voor hem toegankelijke elektronische middelen, in kennis is gesteld van de wijze waarop een dergelijke beslissing kan worden aangevochten.

3. Voor de toepassing van artikel 6, lid 3, en telkens wanneer het asielverzoek op dezelfde gronden gebaseerd is, kunnen de lidstaten één beslissing nemen die geldt voor alle personen die ten laste van de asielzoeker komen.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit artikel niet omgezet werd in de vreemdelingenwet. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals in casu, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr.2.923 (c)). De verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG als middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.3. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij vier asielaanvragen ingediend heeft op grond van een valse identiteit en valse nationaliteit en dat ze bewust en herhaaldelijk de Belgische asielinstanties poogde te misleiden. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij pas na 10 jaar en vier asielaanvragen haar thans voorgehouden “echte” identiteit en nationaliteit opgaf. Voorts blijkt uit het paspoort van de verzoekende partij dat ze in 1988 ook een paspoort in Peshawar, Pakistan gevraagd heeft wat ingaat tegen haar verklaring dat zij sinds 1983 niet meer in Pakistan te zijn geweest. De verzoekende partij meent dat de ambassade een fout begaan heeft. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat haar identiteitskaartnummer niet ingevuld is op het paspoort. Opnieuw verklaarde de verzoekende partij dat de ambassade een fout begaan had. Voorts wordt er geen geloof gehecht aan de bewering dat de verzoekende partij een deserteur zou zijn, daar de verklaringen omtrent de militaire carrière weinig aannemelijk zijn op basis van volgende elementen: “Zo verklaarde u initieel tot de airforce te behoren, maar u kon geen details over uw eenheid opgeven. Uiteindelijk verklaarde u dat u nog in opleiding was en nog niet was toegewezen aan een eenheid; pas na de training zou u aan de “airforce” of het leger toegewezen worden (gehoorverslag CGVS p. 5). U kon de naam van uw bevelvoerende officier niet geven (gehoorverslag CGVS p. 4, 5).”. De verzoekende partij richtte zich desondanks tot zijn overheid om een paspoort te verkrijgen.

3.6. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12), kent

geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Derhalve dient de nood aan bescherming, zowel in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 als artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land al dan niet kan invoeren en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij de Pakistaanse nationaliteit heeft en dat haar vrees ten aanzien van Pakistan dient onderzocht te worden.

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.8. *In casu* brengt de bestreden beslissing tot uiting dat het asielrelaas van de verzoekende partij niet aannemelijk is. Er wordt gewezen op het feit dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar militaire carrière niet aannemelijk zijn wegens gebrek aan kennis over concrete gegevens, zodat er weinig geloof gehecht wordt aan haar bewering deserteur te zijn. Een begin aan bewijs ontbreekt en de verzoekende partij richt zich tot haar overheid, die zij vreest, om een paspoort te verkrijgen. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier zoals de bestreden beslissing gedetailleerd omschrijft. Deze conclusie is terecht genomen.

Bovendien wijst de Raad erop dat vrees voor strafvervolging omwille van desertie/dienstweigering op zich geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Een dienstweigeraar of deserteur is immers een vluchteling als hij:

- a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c. is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

In haar gehoorverslag verklaart de verzoekende partij dat ze het leger verlaten heeft omdat ze er niets aan vond, was een strikt streng leven (gehoorverslag CGVS p.5). Gelet op deze redengeving maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij als vluchteling moet erkend worden omdat ze deserteur is.

In het verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij niet het motief van de bestreden beslissing waarin er gesteld wordt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan het feit dat de verzoekende partij een deserteur is daar haar verklaringen hieromtrent weinig aannemelijk zijn. Voorts wordt met betrekking tot de militaire carrière in Pakistan de motieven van de bestreden beslissing juist bevonden. Deze zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motieven acht de Raad als zijnde onbetwist en vaststaand en worden door de Raad eigen gemaakt. Bovendien staft de verzoekende partij haar bewering dat zij deserteur is niet met het minste begin van bewijs, ook niet betreffende haar militaire carrière. Van de verzoekende partij die inmiddels een ruime ervaring heeft opgedaan in asielprocedures mag *in casu* verwacht worden dat zij weet dat zij haar verklaringen betreffende haar militaire carrière en de elementen betreffende haar desertie, dient te staven met een begin van bewijs. Te meer inmiddels verschillende jaren zijn verstreken en de verzoekende partij de mogelijkheid had bewijsmateriaal te vergaren.

Voorts heeft de verzoekende partij meerdere asielaanvragen ingediend op basis van een andere nationaliteit. De verzoekende partij is het Rijk binnengekomen op 24 april 2001. Hierop heeft ze verschillende aanvragen ingediend op grond van een andere nationaliteit en identiteit. De verzoekende partij heeft pas op 14 januari 2011 een aanvraag ingediend als Pakistaan. De verzoekende partij betwist niet dat ze in het verleden bedrieglijk verklaringen afgelegd heeft. Dit tast de geloofwaardigheid van haar relaas op ernstige wijze aan en is een indicatie dat de verzoekende partij bij het indienen van haar vorige asielaanvragen haar vrees voor haar land van herkomst niet als gewichtig genoeg achtte om de ware feiten onmiddellijk aan de asielinstanties bekend te maken.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij het volgende asielmotief aan, met name "*risico omwille van een toegewezen Westerse levenswijze*" en "*risico voor ontvoering omwille van een toegewezen goede economische toestand.*" In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, blijkt uit haar gehoorverslag niet dat ze deze elementen in haar asielrelaas aangehaald heeft. De Raad wijst er nogmaals op dat de verzoekende partij dient voor ogen te houden dat tijdens de asielprocedure op haar een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van haar verwacht wordt dat zij haar asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. De commissaris-generaal dient enkel de door de verzoekende partij aangebracht elementen redelijkerwijze te beoordelen. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Om deze elementen te onderbouwen verwijst de verzoekende partij naar een rapport van Amnesty International. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. De beweringen van de verzoekende partij voor vrees en vervolging omwille van bovenstaande motieven zijn vaag en algemeen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. De bevindingen weergegeven in het artikel waarnaar de verzoekende partij verwijst, tonen geenszins een persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door de verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico op vervolging loopt in het geval van terugkeer naar de haar land van herkomst.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.10. De verzoekende partij vraagt ook het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10.1. Aangezien de verzoekende partij zich voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a en b beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door de verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van

gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar de haar land van herkomst. De verzoekende partij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

3.10.2 Voorts haalt de verzoekende partij ook nog de algemene situatie in de provincie Khyber Pakhtunkawa aan om zich te beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier is evenwel geen landeninformatie voorhanden die de Raad toelaat te beoordelen of de verzoekende partij omwille van haar herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet).

Indien in het betrokken gebied in Pakistan het geweld een niveau aanneemt zodat voldaan is aan de bepalingen van artikel 48/4, §2, c, is er evenmin informatie aanwezig om te beoordelen of er elders in Pakistan geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zodat redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoeker zich naar dat deel van Pakistan begeeft, al waar er geen reëel risico op ernstige schade bestaat.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN